
MODRÝ TÝM BRUŠPERK

OBČASNÍK LÉTO 2015

**Přejeme vám spokojené a báječné prožití
radostných dnů prázdnin a vydařených chvil na
dovolené kdekoliv.**

Autor Lucie Ranochová

V sobotu 22.srpna 2015 od 16:00 hodin vás zveme na

Letní odpoledne pro děti s rodiči v Pastervníku

Čeká nás zábava pro malé i velké, „reprohudba“,
skákací hrad, projížďky na koni, opékání párků,
a další atrakce a soutěže pro děti

POHLED NA ROZVOJ MĚSTA II

Ve svém minulém příspěvku jsem dospěl do bodu, kdy jsem konstatoval záměr vytvořit pracovní skupinu programu rozvoje města Brušperk. Jednotlivé volební subjekty nominovaly své zástupce:

- KDU ČSL – Ing. Jakub Mácha
- Modrý tým Brušperk – Ing. Rostislav Quitt
- Za Brušperk krásnější – Mgr. Pavel Plečka
- SNK ED – ZELENÁ PRO BRUŠPERK – Ing. Pavel Prejda
- TOP 2010 Brušperk - paní Jitka Halaštová
- ČSSD – PhDr. Robert Hruška
- Šance pro každého – Ing. arch. Antonín Koblížka
- KSČM – nevyužila možnost

Tato skupina se již sešla a to 17.3. a 13.5.2015. Na těchto schůzkách byla konstatována vhodnost zapojení veřejnosti a současně nutnost odborného seznámení se s možnými způsoby vedení těchto setkání. Máme tedy opravdový zájem znát názor vás občanů, jakým směrem se bude ubírat naše město.

Byl proto osloven pan Kuchařík z Ekocentra RS ČSOP Novojičínka, jehož náplní je mimo jiné tvorba programů pro udržitelný rozvoj obcí. Jeho prezentace proběhla dne 2.6.2015 a sestávala ze dvou částí. Na první (cca 1 hodina), obecnou část byli pozváni i zastupitelé, druhá část (cca 2 hodiny) pak byla pojata formou diskuze a konzultace pro členy pracovní skupiny. Ze zdravotních důvodů se omluvil pan Pavel Plečka a pozvání přijali zastupitelé pan Petr Měkýš a Radim Konkol.

Asi po hodině a půl se pro pracovní zaneprázdněnost se omluvili pánové Hruška a Prejda. Další diskuze tedy probíhala v užším kruhu (Halaštová, Koblížka, Mácha, Quitt). Vyslechli jsme si rady, jak zefektivnit práci naší skupiny, ale taky zajímavé postřehy opozičního člena zastupitelstva obce Jeseník nad Odrou, jak prolomit názor, zhusta prezentovaný „radními“ stranami: „my tvoříme, oni nám jenom házejí klacky pod nohy“ a dostat informace o aktivitách a návrzích opozičních zastupitelů nejen do zápisů ze zasedání zastupitelstva, ale i na veřejnost.

Můj pohled na věc:

Výsledkem práce by měl být návrh rozvoje mezi dvěma krajními možnostmi.

Samostatné svébytné hrdé město, přirozené centrum mikroregionu.

Přiblížení tomuto ideálu by se dalo dosáhnout mimo jiné maximální podporou podnikání, které by nabídlo pracovní příležitosti i občanům okolních obcí. Ti by pak mohli zvýšit poptávku po rozšíření sítě obchodů a služeb. Ale jistě existují i jiné cesty.

Samozřejmě jsem si vědom, že tato varianta je zcela v oblasti fantazie a nejsou a s největší pravděpodobností k tomu již ani nebudou podmínky.

Satelitní městečko ve vylidňující se aglomeraci.

Tato možnost je bližší současné realitě. Nabízí se však otázka, zda k tomu geografická poloha a dopravní dostupnost poskytuje dostatečně výhodné podmínky.

Pro potvrzení své domněnky uvádím porovnání vývoje počtu obyvatel v létech 2000 až 2015 s obcemi blíže k hranicím Ostravy (pomímám její okrajové čtvrti, které vlastně taky plní roli satelitů):

	1.1.2000	1.1.2015	přírůstek
Brušperk	3 645	3 973	328
Krmelín	1 824	2 252	428
Stará Ves n. O.	2 447	2 753	306

(údaje o počtech obyvatel dle Českého statistického úřadu)

V takto vymezeném koridoru pak cítím závazek obhajovat jednotlivé body programu Modrého týmu

Člen pracovní skupiny Rostislav Quitt, červen 2015

DĚTSKÁ PRÁCE ZADARMO ANEBO SE „PAKOVAT DO KANCLU“

Dnes jsem byl v jednom obchodě s ovocem a zeleninou obslužen desetiletou slečnou. Kupoval jsem banány. Podal jsem jí trs banánů, slečna je zkušeně dala na váhu a sdělila mi částku k zaplacení. Dal jsem jí peníze, za ně jsem dostal svoje banány, které jsem ve spolupráci s mladou slečnou vložil do igelitového pytlíku. Všechno zpovzdálí kontrolovala maminka, majitelka obchodu, která zatím obsluhovala jiného zákazníka. Vzal jsem banány, poděkoval jsem a odešel. Všechno v pořádku.

Možná ne pro všechny. Krimi zprávy, sociálka nebo Amnesty International by se případem možná rádi zabývaly. Jak je možné, že v civilizovaném světě děti pracují? A jak je možné, že toto dovolují jejich rodiče? Proč ta slečna nehraje venku s dětmi nebo se neučí? Měl jsem možnost na celou situaci upozornit. Volat Primu, upozorňovat úřady a hlavně policii je již opět v módě. Ale nic takového jsem neudělal a vlastně ani nemohl. Je třeba říci, že příběh se stal v čínském městě Wuxi, kde se teď momentálně nacházím za účelem práce. Nicméně nechci se zde pouštět do povídání o práci nezletilých v Číně. Spíš chci okolnosti tohoto příběhu přenést na naše prostředí a sdělit, proč mě „ta slečna za pultem“ nechala naprosto chladným a co mě napadlo v tu chvíli, když jsem odnášel svůj nákup z obchodu domů.

Dětská práce pro Nestlé za vodu a kousek kukuřičné placky na kávových plantážích v Mali je odporný zločin. Dětská práce, kdy je dítě rodiči systematicky vedeno k řemeslu může být pro hodně lidí taky zločin, ale co když je v tom i něco dobrého? Tak nějak jsme si zvykli na život, kdy je pro nás automatické být konfrontován s logikou, že je třeba se učit a studovat, abychom potom našli dobrou práci a měli se dobře.

Alternativa dětského života stráveného prací nebo představa, že se odpoledne po vyučování místo hraní a chození ven s kamarády jsme s rodiči ve firmě a pracujeme, je nepředstavitelná. A oprávněně.

To, že tak uvažujeme, není naše vina. Jsme tak desítky let vychovávaní a přijde nám to přirozené. Vzpomínám si ještě, jak se

ve školách veřejně ukazovalo prstem spolužáky, kteří měli rodiče podnikatele, nebo jste o někom mohli slyšet, že „to je syn podnikatele, ten má hodně peněz“. Doufám, že si to většina těch malých nedokázala ve svých letech přebrat a už si nic nepamatuje. Totálně jsme si ze svého života odstranili myšlenku, že existuje i cesta vlastního rozvoje. Rozvinout své originální myšlenky, aby nás mohly třeba živit. Nevzpomínám si na jedinou hodinu ve škole, kde by někdo učil, jak se dobře prezentovat, „aby nás lidi slyšeli“ nebo na co je dobré myslet, než založíme firmu. Spíše docházelo k opaku. A když už jsme se od učebnic náhodou dostali na otázky budoucího života, od všech těch budoucích doktorů a právníků došlo i k těm ostatním. Odpověď třídního hajzla, který pod lavicí na mobilu přeprodával náhradní díly na auta na dotaz, kde a co chce v životě dělat, byla, že bude podnikat, byla téměř nepřípustná. Reakce učitelů, největších expertů na investice a podnikání byly, že to je moc riskantní a náročné a je především je třeba se dobře učit a vést si sešit. Myslet si „já to dokážu“ nebo pak třeba prohlásit, že „já budu mít nejlepší kavárnu na světě“ nikdy nebylo moc in, a rodiče a učitelé to vždycky tak nějak nasíralo. Škoda. Mysleli si, že nemyslíme na školu, a že „zase vyvádíme lumpárny“.

Naše myšlení je tak zdegenerované posedlostí dostat se do velké firmy nebo přinejhorším stát se loajálním stážistou menší firmy, že strávíme někdy i 20 let života učením a opakováním stále toho stejného rok co rok, abychom se nakonec ze stážisty změnili v zaměstnance a v tom „firemním týmu“ se neztratili. Služební mobil, notebook, oktávka a 30 000 Kč měsíčně se staly novodobou modlou mladých lidí, a je třeba si za tímto snem jít a dobře se učit.

Předmět podnikání ve školních osnovách není. Pro majitelé škol a tvůrce školních osnov - stát - to není žádoucí.

Rozpoznávat ve svých studentech talent bylo a je pro učitele náročné, a pokud už někdo z učitelů ve svém okruhu studentů objevil nadprůměrný talent, většinou to byl hajzlík, který na učitele volal příjmením a mířil na ně svým samopalem na kuličky, a zkrotit takového parchanta vždy byla jen neplacená sranda. Nikdo nechce lidi rozvíjející své myšlenky a já to těm učitelům ani nedávám za vinu. My jsme masírováni jejich výchovou a oni byli masírováni stejně tak jako jejich rodiče a učitelé desítky a stovky let zpátky. Vám zbývá jen možnost pokračovat dalších 5 let gymnázia, tedy jít na vysokou školu,

a pro toho magistra nebo inženýra si prostě dojit takto. Před jméno si pak napíšete titul, potom jdete na Jobs.cz hledat práci a pokud jste zrovna nevystudoval religionistiku na MU v Brně tak vás někde vezmou.

Anebo je tady malá slečna z obchodu. Ta stráví možná několik hodin denně prací v rodinném podniku a přichází o čas strávený hraním si venku s dětmi, dneska už hraní si na Facebooku, ale vsadím cokoliv, že bude v patnácti vědět o obchodování více než sto dalších univerzitních absolventů mezinárodního obchodu.

V rámci mých bývalých spolužáků je poměr podnikatelů vůči ostatním stejně malý jako všude v ČR. Nicméně pár se jich najde, a je zajímavé, že tři čtvrtiny z nich strávili podstatnou část dětství rytím zahrady a křížením stromků či opravou aut, podle toho co dělali jejich rodiče, a kromě toho že tito spolužáci stěží dosahovali průměru 3.8 jsou dnes shodou okolností majiteli fungujících a úspěšných firem anebo „makají“ na sebe a žijí se obchodem.

Jak už jsem řekl, tenkrát jsem se svým nákupem z obchodu odešel s naprostým klidem a uspokojením. Je třeba, aby děti byly vedeny ke kreativě a praktické práci od mala, jinak z nás za pár let budou samí psychologové, a ze všech těch religionistů a genderových specialistů totálně zblbneme.

S pozdravem Lukáš Janotka, Wuxi, 21.5.2015

JAK JSEM PŘIŠEL O POSLEDNÍ ZBYTKY ILUZÍ OHLEDNĚ EU

Ne každý si představuje svůj život předem nalajnovaný v pořadí maturita, zaměstnání, fábka na lízing, svatba, hypotéka, děti, důchod, smrt. Někteří z nás nechtějí zapadnout do škatulky zaměstnanec, ale starat se sami o sebe, podnikat, tvořit. A být v tom třeba tak dobří, že dáme práci i dalším, kterým bohatě stačí být zaměstnancem. Stačilo by nám k tomu jedině: volnost. Jenže ta už v Evropě není.

Nedávno proběhl internetem velmi výstižný článek paní Lenky Wimmerové „Chtěla jsem prodávat marmelády aneb proč nemůžeme pomalu růst? !

(<http://www.zivnostenskelisty.cz/clanky/193-proc-maly-zivnostnik-v-cechach-nemuze-pomalu-rust>)

Autorka celý text uzavírá: "Kdybychom mohli růst přímo z kuchyně našeho domova, začaly by se díť věci! Otázka zní, komu to vadí? A proč? A kdy se začneme bránit? Nejen pitomým směrnici EU (pozor, nejsem euroskeptik), kterým se třeba Anglie ubránit dokázala, ale také zlovůli místních úředníků, kteří je využívají k šikaně občanů místo toho, aby jim byli ku pomoci. Já totiž nevěřím, že přehnaná hygienická opatření zlepší kvalitu domácích výrobků. Věřím, že jim pouze zabrání dostat se za hranici domova. A to je to, o co tady někomu jde."

Netušil jsem, jak brzo se dostanu s jiným výrobkem do zcela stejné situace. Nejednalo se sice o potraviny, ale nařízení EU mne poslalo do úplně stejných konců jako paní Wimmerovou. Jen s tím rozdílem, že "můj" úředník byl opravdu vstřícný, milý a seděl na ministerstvu. Ale pomoci mi nemohl, protože tu máme Nařízení Evropské unie a přes to vlak nejede. Není to o výkladu, který by příslušný úřad mohl udělat. Nařízení je prostě tak striktní, že nedává sebemenší prostor pro kreativitu našich úředníků. Protože můj úředník vedl dost specializovaný úsek, účastnil se i přípravy oněch nařízení na evropské úrovni. Asi jsem mu byl sympatický, tak se mnou strávil dost času povídáním a vysvětlováním a popisem toho, jak to v Komisi chodí. A potvrdil mi i to, co jsem tak nějak už věděl, ale odmítal jsem si úplně přiznat v celé hloubce se všemi důsledky.

V EU není prostor pro demokracii ani pro svobodu. Natož pak pro svobodu podnikání. Její pravidla a zákony jsou psány pery velkých korporací a pouze jim na míru. Zejména těm německým a občas i francouzským. Zákony, které vznikají, znemožňují vstup nebo vznik jakékoliv konkurence na společném evropském trhu. V podstatě neexistuje způsob, jak by malá firma mohla s minimálním kapitálem vstoupit na trh, postupně budovat a růst. Týká se to potravin, chemie, spotřebitelských výrobků, aut. Prostě všeho, co se už nějakým způsobem vyrábí v Německu.

Zákony píše a předkládá Komise a Rada EU. Tisíce a tisíce nikým nevolených a nikým nekontrolovaných úředníků, kteří jsou na svá místa přijímáni v souladu se zájmy členských států (čti se zájmy Německa a Francie, tedy se zájmy jejich velkých firem). Zákony často vznikají i externě a placeny jsou ze štedrých grantů, protože jsou

"v zájmu spotřebitelů". Výsledkem je pak materiál o stovkách či tisících stran, který běžný smrtelník nemá šanci ani přečíst, natož pojmout. Ten je pak předložen Evropskému parlamentu, který splní roli demokraticky zvolených figurek, které ovšem stejně nemůžou naprosto nic změnit. Odhadem asi 60% zákonů, které jsou nově přijímány v ČR, jsou pouze přeepsané direktivy EU. To, co je v návrhu zákona podtrženo, je přeložený text direktivy a nesmí se měnit. Náš parlament to smí pouze schválit. Respektive musí, protože jinak se náš stát vystavuje sankcím za neschválení. V dílnách Evropské komise vznikají návrhy zákonů tak rozsáhlé, že by je český úřednický aparát nikdy nemohl stvořit. Prostě na to nemá dost lidí, ani kdyby dal dohromady všechny úředníky státní správy. Natož pak ty odborné nebo právnický zdatné. Nová nařízení jsou uvozována klasickými hesly: v zájmu ochrany spotřebitele, zdraví, životního prostředí, čistoty ovzduší. Není sporu, že některá opatření skutečně mohou v některých oblastech přispět. Zásadní je ovšem otázka, kde se nalézá hranice mezi "pozitivním přínosem" a "pácháním dobra za každou cenu". Některé věci, které se mohou tvářit jako přínos, totiž mohou mít na druhé straně rozsáhlé (nejen) sociální dopady.

Vysmíváme se islámu, který drží své věřící v nevědomosti a určuje jim úplně každý aspekt jejich života. Muslimy považujeme z našeho demokratického pohledu za oběti ideologického systému, který je zbavil možnosti volby. Ve jménu Alláha. Zamýšlím se nad tím, čím se od toho EU tak zásadně liší? Také už ovlivňuje prakticky každý aspekt našeho života. To, čím svítíme, jaký vysavač si smíme koupit a jaký už ne, kolik vody smíme použít na spláchnutí záchodu, jaké potraviny smíme jíst, co si můžeme vypěstovat na své zahrádce a co už ne. To celé ve jménu korporací, ovšem přikrytých iluzí demokracie a svobody, která ve skutečnosti už dávno žádná neexistuje.

V tomhle skutečně žijeme, každý den. Mnoho z nás má sny o svobodné existenci už minimalizované na farmu na samotě s několika ovečkami. Ale víte, co všechno musíte podle EU splnit, když máte těch pár oveček? A jaké jsou pokuty za nesplnění? (To, že ty ovce máte a myslíte si, že víte, ještě neznamená, že máte skutečně přehled o všem, co musíte splňovat. Dřív nebo později

na něco zapomenete nebo se včas neseznámíte s nejnovejší povinností a končíte s likvidační pokutou.)

Nerad, ale docházím k jednoznačnému a definitivnímu závěru, že cílem systému je učinit z lidí pouze nemyslicí otroky, kteří budou splácet půjčky a úvěry a nebudou mít čas na cokoliv jiného, než na shánění peněz na holé přežití. Ekonomické otroctví se zdáním svobody. Možná to nepůjde moc rychle - to by se lidem nelíbilo, ale když se budou šrouby utahovat pozvolna a pomalu, tak za dvě tři generace to už půjde samo a bez odporu.

Našli jsme mezeru na trhu, vyrobili a vyladili jsme výrobek. Chtěli jsme rozjet maličkou výrobu, dát práci a obživu pro začátek dvěma lidem, kteří by tak nemuseli být na podpoře. A časem třeba třem, čtyřem. Počáteční investice v řádu 20-50 tisíc korun, vidina postupného růstu. Prostě tak, jak nás ve škole učili, že se to dělat má. Že tak vypadá ten drobný kapitalismus, na kterém stojí celá společnost a díky kterému dochází k rozvoji a inovacím. Ale EU nám to nedovolí. Tedy přesněji: můžeme se do toho pustit, pokud máme řádově půl milionu € na to, abychom zkusili projít schvalovacím řízením. Ovšem bez záruky, že projdeme. Výsledek je ale fakticky stejný. Projekt byl zrušen. Roční snaha dvou lidí byla odepsána. Děkujeme EU za její "péči".

připravil Modrý Špaček 06/2015

Borošínská pouť se vydařila!

Dne 14.6.2015 se na kopci jednoho konce Brušperka konala tradiční borošínská pouť. Svatý Antonín při nás stál a seslal nám krásné počasí. I když večer začalo pršet, vůbec nám to nevadilo, protože nás starobylé lípy chránily svými korunami a sem tam ta kapka deště byla pro nás příjemným osvěžením.

Všechny přípravy běžely jak na drátku.

V dopoledních hodinách proběhly přípravy laviček a stánků k prodeji a v odpoledních hodinách se nazdobila kaplička a oltář. Před třetí hodinou začali přicházet první hosté a očekávali

začátek mše svaté. Ta začala přesně ve tři hodiny s místním farářem Mgr. Karlem Javorkem a nechyběly ani brušperské kapely. Po skončení mše již byly připraveny děvčata ve svátečním kroji a roznášely výborné, pouťové koláčky hostům. U občerstvení se vytvořila dlouhá řada žíznivců a výčepní zařízení v tak krásném slunečném dni nestačilo chladit a ti hladoví si dávali výbornou domácí klobásku, která byla rychle vyprodána. Pro příjemnou atmosféru zaznívaly známé lidové písničky a první taneční kolo zahájili odvážní starší osadníci. Zazněla i píseň k narozeninám pro pana Mikušiáka, který oslavil úctyhodný věk 88 let.

Mezi tím naši nejmladší návštěvníci hráli dětské hry a za soutěživý výkon dostali lahodný, studený nanuk a sladkosti.

Avšak nejvíce se dětem líbilo, když se mohly pokreslit barvičkami a rázem se s nich stala zvířátka nebo květinčky.

Čas nám rychle utíkal a už se na borošínskou scénu vystřídal DJ Folta a hrál ty staré české klasiky od ABBY, Bonyem, Šelingera, Karla Gotta , Michala Davida a jiných tak, jak si lidé přáli. Znamé písničky nás nenechaly sedět a taneční parket se rychle zaplnil.

Svatý Antonín se určitě divil, jak se to pořádně rozjelo před krásně, nově opravenou kapličkou, za kterou děkujeme městu. Vesele se tančilo a bavilo až do půlnoci.

Takže díky všem, kteří jste mezi nás zavítali a skvěle se bavili, díky těm, co pro uspořádání akce přiložili ruku k dílu a těšíme se na Vás příští rok.

Svatava Beťáková

Autor Barbora Hankusová